

usnesení nižších stolic dle § 16 pat. o mimosporném řízení zrušiti a prvě stolicí uložití, by přihlížela ke zmíněnému návrhu.

Čís. 1847.

Na pozůstalostní nemovitosti lze proti dědici vésti exekuci podle § 350, odstavec třetí, ex. ř. jen za podmínek §§ 74 a 75 III. dílčí novely k obč. zák., pokud se týče §§ 174 a 177 mimosp. říz.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 1114/22.)

V pozůstalosti po Kašparu W-ovi učinili dědicové narovnání, dle něhož mělo se nemovitosti čís. 55 dostatí Rudolfu W-ovi. Věřitel Rudolfa W-a žádal na soudě, by byla, až narovnání bude schváleno, dlužníku nemovitost knihovně připsána a žadateli na ní vloženo exekuční právo zástavní. Soud prvě stolice žádosti vyhověl, rekursní soud jí zamítl. **D ů v o d y:** Stížnost dlužníka jest dle § 350 ex. ř. a § 822 obč. zák. (§ 73 nař. ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. zák.), § 145 nesp. říz. vzhledem ke stavu pozůstalostního jednání úplně odůvodněnou. Návrh exekuční došel exekučního soudu dne 24. června 1922 a v návrhu samém žádáno, by exekuce navrhovaná byla vykonána, až pozůstalostní smír bude schválen. Takováto výhrada jest však nepřipustna, neboť v době exekučního návrhu nebylo dědické narovnání, dle kterého Rudolf W. jako spoludědic vymínečně přihlášený, obdrží dům čp. 55, schváleno, nýbrž schválení stalo se teprve 1. července 1922. Odevzdací listina nebyla vydána a dle spisů pozůstalostních jsou ještě mimo Rudolfa W-a dědičkami Blažena W-ová a Ludmila W-ová, žádnému z dědiců nebyla přenechána dle § 145 nesp. říz. volná dispozice ohledně částek pozůstalosti, naopak Rudolfu W-ovi dům čp. 55 byl dle dědického narovnání v době budoucí do vlastnictví přislíben, neboť v dědickém narovnání odstavec třetí smluveno »obdrží do výhradného vlastnictví syn Rudolf W.«. Věřitel tudíž dle § 350 ex. ř. a § 22 knih. zák. listinou neprokázal, že Rudolf W. nemovitosti právně nabyt, neboť průkaz takový se stane teprve odevzdací listinou a pak by bylo možno vtělití odevzdací listinu celou. Soudem pozůstalostním Rudolfu W-ovi nebyla tato nemovitost také dána do právního držení s oprávněním jí zciziti. Žadatel jest věřitelem tohoto dědice a za stavu věci jest vyloučena každá exekuce na jednotlivé částky pozůstalosti, jakou jest jmenovaná nemovitost, pro zůstavitele dosud připsaná.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

S výkladem, jaký stěžovatel dává § 822 obč. zák. a § 350 ex. ř., jakož i jich vzájemnému vztahu, souhlasiti nelze. Ustanovení § 350 ex. ř., o něž stěžovatel návrh opírá a jež připouští exekuci na nemovitosti, dlužníku přiřčené a posud mu v knihách pozemkových nepřipsané, není výjimkou z § 822 obč. zák., nýbrž ustanovením, jehož lze právem použítí, jsou-li tu už zákonné podmínky ku knihovnímu vkladu práva, na něž vymáhající věřitel exekuci chce vésti. Kdyby se měl názor stěžo-

vatelův považovati v tomto případě za správný a dle toho prováděti, bylo by to v rozporu jak s § 822 obč. zák., tak s §§ 174 a 177 nesp. pat. a bylo by možno tato ustanovení obcházeti, což přece úmyslem zákonodárce nebylo. Třeba § 822 obč. zák. (nový doslov) nečinil zmínky o výhradě, jakou měl na mysli starý jeho doslov, nutno přes to z něho dovozovati, že chtěl zákonodárce jakoukoliiv exekuci věřiteli proti dědici na součásti pozůstalosti před jejím odvzdáním vyloučiti, což vyplývá z toho, že ji připouští jen na jednotlivé kusy, s nimiž bylo dědici pozůstalostním soudem přenecháno volné nakládání, že v dalších ustanoveních (§§ 74 a 75 třetí dílčí novely k občanskému zákonu) stanoví, jak se mohou věřitelé proti dědici zajistiti. Již tato ustanovení svědčí tomu, že exekuci dle § 350 ex. ř. žádanou bylo lze povolití jen za předpokladu těmito bylo lze povolití jen za předpokladů těmito předpisy stanovených. Avšak povolení exekuce dle § 350 ex. ř. vadí v tomto případě také §§ 174 a 177 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Dle ustanovení těchto lze pozůstalost dědici teprve tenkrát odevzdati, když své právo dědické řádně prokázal a všechny závazky mu příslušející splnil, o vtělení odevzdací listiny pak může dědic žádati, nabylo-li odevzdání právní mocí. Tato ustanovení nebyla exekučním řádem ani mlčky, ani výslovně změněna nebo zrušena a nutno si jich tedy i v tomto případě povšimnouti. Byl by tedy vklad vlastnického práva se současným exekučním vkladem práva zástavního pro vykonatelné pohledávky možným jen tehdy, kdyby bylo lze vklad práva vlastnického na dum č. 55 pro povinného na základě odevzdací listiny vůbec povolití. To však, jak z dovolacího rekursu vyplývá, posud není možno. Vadí-li tedy tomuto povolení posud předpisy § 174 a 177 cit. cis. pat., pak nelze překážku tuto pomocí § 350 ex. ř. odstraniti a proti těmto ustanovením vklad práva vlastnického povolití. Pro posouzení věci za tohoto stavu jest nerozhodno, zda byla pozůstalost odevzdána podle závěti či ze zákona či zda bylo o ní učiněno mezi dědici narovnání a zda bylo narovnání soudem schváleno čili nic, neboť pokud nemůže býti odevzdací listina vydána a není pravomocna, nelze ji ani v pozemkové knize provésti. Právem proto rekursní soud nevyhověl návrhu vymáhajícího věřitele. Obavy, že by stěžovatel, kdyby nebylo vyhověno jeho návrhu, mohl přijíti o jedinou možnost, aby došel úhrady svých pohledávek, nelze vzhledem na shora citované §§ 76 a 75 třetí dílčí novely k občanskému zákonu sdíletí.

Čís. 1848.

Narizení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., o odkladu exekuce vyklizením.

Ten, kdo užíval bezplatně bytu, jsa zaměstnán v podniku vymáhající strany, jenž souvisel s jejím zemědělským podnikem, jest osobou zaměstnanou v podniku zemědělském.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 1118/22.)

Povinný byl zaměstnán jako nádeník v kolářské dílně vymáhajícího věřitele, jež patřila k jeho zemědělskému podniku. Proti exekuci na vy-